

Arrest

nr. 125 957 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die loco advocaat S. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) een aantal elementen/vaststellingen met betrekking tot de door haar uiteengezette reisweg van Nepal naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten haar

algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnen, (ii) de door haar aangehaalde problemen met de ouders van haar ex-partner van 1998-2000 dateren en derhalve bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als haar rechtstreekse vluchtaanleiding, (iii) de door haar ingeroepen problemen uiterst lokaal van aard waren, en (iv) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeksters huidige uitleg in haar verzoekschrift dat zij "haar naam" veranderde "met behulp van de maoïsten teneinde de opsporingspogingen van de ouders van haar ex-partner te bemoeilijken" valt niet te rijmen of moeilijk in overeenstemming te brengen met haar eerdere verklaringen. Uit haar verklaringen ten aanzien van de commissaris-generaal (afgelegd) blijkt immers dat zij (met de hulp van de maoïsten) haar familienaam en die van haar zoon liet veranderen in die van haar ex-partner, met name T., hetgeen uiteraard niet meteen de beste manier is om aan de aandacht en eventuele opsporingspogingen van diens ouders te ontsnappen. Verzoekster gaf bovendien voorheen tijdens haar gehoren op geen enkel ogenblik aan dat de naamswijziging met dit opzet/doel zou zijn gebeurd. Integendeel zelfs, uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij samen met de Maoïsten de ouders van haar ex-partner zelf ging opzoeken, dit op het ogenblik dat een mobiel team voor het afleveren van staatsburgerschapkaarten naar Semjung kwam, en dat zij de vader van haar ex-partner dwongen om (voor het team) te getuigen dat zij hun schoondochter is zodat zij een staatsburgerschapkaart kon krijgen met T. als haar familienaam. Net het feit dat zij en haar zoon (met behulp van de maoïsten) hun familienaam gebruik(t)en, ligt, zo blijkt uit haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, aan de basis van de beweerde doodsb bedreigingen van en problemen met de ouders van haar ex-partner. Verzoeksters huidig betoog inzake haar naamsverandering en het opzet ervan strookt aldus niet met haar eerdere verklaringen en is aldus allerm minst ernstig. Verzoekster toont hoe dan ook niet in concreto aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat de ouders van haar ex-partner haar sinds de periode 1999-2000, wanneer zij het laatst concrete problemen met hen zou hebben gekend, nog zouden hebben gezocht en dat zij haar tot op heden zouden zoeken en vervolgen. Uit niets blijkt dat haar vrees actueel is en zij brengt geen enkele indicatie in die zin aan. Evenmin toont zij in concreto aan of maakt zij aannemelijk dat zij, gelet op de uiterst lokale aard van de door haar ingeroepen feiten, zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele problemen met hen in de toekomst te vermijden. Zij spreekt dit thans in haar verzoekschrift zeer algemeen tegen, doch brengt geen concrete, objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is. Uit niets blijkt derhalve en zijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt zij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoekster, daargelaten de geloofwaardigheid en het al dan niet actueel karakter van de door haar ingeroepen vervolgingsproblemen, a priori in Nepal een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Verzoekster toont voorts niet aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet in de mogelijkheid zal zijn een normaal gezinsleven met haar zoon op te bouwen. Waar zij op zeer algemene wijze betoogt dat in het geval zij contact zou opzoeken met haar zoon hun identiteit zou worden onthuld en zij door de ouders van haar ex-partner zullen worden vermoord, beperkt zij zich opnieuw tot persoonlijke hypothesen en vermoedens en niet op concrete feiten en elementen. Haar betoog doet hoe dan ook op generlei wijze afbreuk aan voorgaande concrete vaststellingen. Daargelaten de geloofwaardigheid ervan, toont verzoekster immers niet aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat de door haar ingeroepen problemen en vrees voor vervolging actueel zijn en dat zij in Nepal niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om

een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster verwijst ter zake naar informatie van Amnesty International aangaande de (mensenrechten)situatie in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster aangebracht in haar verzoekschrift blijkt dat de actuele situatie in Nepal er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, stelt de advocaat van verzoekende partij dat verzoekende partij geen verlof kreeg op/van het werk. Verzoekende partij volhardt, zo wordt bij monde van haar advocaat aangegeven, in haar verzoekschrift en vraagt een bijzondere aandacht voor de subsidiaire bescherming, inzonderheid gelet op haar profiel. Daar verzoekende partij, die niet in het minst toelicht/concretiseert welk profiel zij zou hebben/zichzelf toeschrijft (en hiermee bij de beoordeling van de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming rekening dient te worden gehouden), ter terechtzitting van 13 juni 2014 louter volhardt in haar verzoekschrift, doch niets wezenlijks bijbrengt en geen daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 22 april 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS